

Δίνουν τοῦ Πάσχα τὸ φιλί
καὶ χαίρει ἔθνος καὶ Βουλή.

Ὁ Φασουλῆς παραληρῶν
κι' ὄλον τὸν κόσμον συγχωρῶν.

Πάσχα Κυρίου ἱερὸν καὶ ὡς περιπτυχθῶμεν
καὶ φάγωμεν καὶ πίωμεν καὶ πάντες εὐφρανθῶμεν.
Ὡς ἀδελφοὶ ὡς τείνωμεν τὰς χεῖρας πρὸς ἀλλήλους
κι' ὡς συγχωρήσωμεν ἐχθρούς καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους
καὶ ὄλοι ὡς καθίσωμε σὲ πλούσιο τραπέζι
να φᾶμε κόκκινο αὐγὸ βαμμένο μὲ κρεμῆσι.

Κι' ἐγὼ τοὺς φθόνους λησιμονῶ, τὰ μίση καὶ τὰ πάθη
καὶ τῆς πτωχῆς καρδίας μου σαλεύονται τὰ βάθη
κι' ὁ παντεπόπτης Κύριος ἐξ οὐρανῶν μὲ βλέπει
καὶ ἄφεισιν ἁμαρτιῶν νὰ δώσω μὲ προτρέπει,
ἡ δὲ καρδία μου κτυπᾷ κι' ἐξίσταται ὁ νοῦς μου
καὶ συγχωρῶ τοὺς φίλους μου καθὼς καὶ τοὺς ἐχθρούς
μου.

Σκληραὶ φροντίδες φύγετε καὶ πάθη φλογερὰ,
μακρὰν μου μαῦροι πόλεμοι, διαβολαὶ καὶ φθόνοι,
μακρὰν μου βέλη κρύφια καὶ βέλη φανερά,
να μ' ἀγαποῦν καὶ ν' ἀγαπῶ χαρὰ μου εἶναι μόνη.
Μακρὰν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὰ πάθη καὶ τὰ μίση
καὶ γὰρ ὡς χόρτος τοῦ ἀγροῦ καὶ οὗτος ἐξανθήσει.

Ναί, συγχωρῶ τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους,
διότι μ' ἐκατάφερε πρὸς ὄραν νὰ πιστεύσω
πὼς ἔβγαλε περίσσευμα δι' ὄλους τοὺς φιλιτάτους
κι' εἰς τὸ Ταμεῖον ἤλπιζα κι' ἐγὼ πὼς θ' ἀναπνεύσω.
Ἄλλ' ὅμως καὶ τὸν Θεοδωρῆ ἐκ μέσης συγχωρῶ
δι' ὅσα ἐμαρτύρησα ἐκείνῳ τῷ καιρῷ.

Ναί, συγχωρῶ τοὺς εὐφραδεῖς τοῦ ἔθνους μας πατέρας, διότι ἐσπατάλησα καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας λόγων θερμῶν εὐφράδειαν χρυσὴν ἀπολαμβάνων καὶ μὲ παλμοὺς ἀκολουθῶν τῆς γλώσσης τὸν ἀγῶνα, πρὸ πάντων ὅμως συγχωρῶ αὐτὸν τὸν Καραπάνον, ὅπου διπλοῦν ὁ λόγος του κατέλαβεν Α Ἰ ὦ ν α.

Ἄλλὰ ἐκτὸς τοῦ εὐφραδοῦς τῆς Ἄρτας Καραπάνου κί' αὐτὸν τὸν Ροῦφο συγχωρῶ, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Θάνου, ποῦ νὰ τὰ χάσω μ' ἔκαμε μὲ τόσα σχήματά του κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην τοῦ Σαββάτου κί' ἐνῶ μιά ὥρα ἤκουα χωρὶς κἄν γρῦ νὰ νοιώσω, ἔστο τέλος ἐκατάλαβα πῶς εἶχε πιῆ καμπόσο.

Ναί, συγχωρῶ τοὺς ρήτορας καὶ κάθε πατριώτην, ποῦ μ' ἔκαμε πολλαῖς φοραῖς νὰ φτύσω τὴν πατρίδα, ἀλλὰ κί' ἐκείνους συγχωρῶ ποῦ μ' ἔκαμαν ἱππότην καὶ τόσην ἔδειξαν γιὰ μὲ ἀγάπην καὶ φροντίδα. Καὶ τὸν Στεφῆκον συγχωρῶ, ποῦ ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα ἐκεῖνα τὰ δυσώνυμα δὲν μ' ἔστειλε γιὰ δῶρα.

Ναί, συγχωρῶ τοὺς ποιητὰς ἐκείνους τῶν θουρίων, ποῦ μ' ὕψωσαν μετέωρον ἐπάνω τῶν αἰθέρων καὶ διὰ στίχων φλογερῶν καὶ δι' ἐμβυτηρίων μοῦ ἔφεραν ναυτίασιν καὶ ταραχὴν ἐντέρων. Ναί, τοὺς Τυρταίους συγχωρῶ τῶν νεωτέρων χρόνων, ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ βλασφημῶ τὴν μνήμην τῶν προγόνων.

Ἄπο καρδίας συγχωρῶ καὶ τοὺς ὁμογενεῖς, διότι δὲν ἠθέλησε ἀπὸ αὐτοὺς κανεὶς νὰ μεταδώσῃ κί' εἰς ἐμὲ τὴν τέχνην τοῦ πλουτεῖν καὶ μ' ἄφηταν ἐλεεινὸν καθ' ὅλα ποιητὴν. Μά καὶ ἔστοις Ἀλεξανδρινούς παρέχεται συγγνώμη, ποῦ χαριζήλικι καὶ καφφὲ δὲν μ' ἔστειλαν ἀκόμη.

Ἄπο καρδίας συγχωρῶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον καὶ τὰς φιλότατας κεφαλὰς ἀγαπητῶν δασκάλων, ποῦ μ' ἔχουν εἰς τὸ στόμα των ὡσὰν μαστίχα πάντα κί' ἐκείνον τὸν κρεμανταλᾶ καὶ στραβοκάνη Ράντα, τὸν τοῦ Σεμτέλου φίλιτον μὲ τὸ μακρὸν ταμπάρο, ποῦ λέει πῶς οἱ στίχοι μου ἀξίζουν γιὰ τὸ κᾶρο.

Ἄπο καρδίας συγχωρῶ κυρίους καὶ κυρίας, ποῦ διαχύσεις κάποτε μ' ἐξέφρασαν μυρίας, ἀλλὰ κί' ἐκείνους συγχωρῶ ποῦ τὸ καλὸ μου θέλουν καὶ ὅσους εἰς τὸν διάβολο κάθε στιγμὴ μὲ στέλλουν καὶ τόσους καλοθελητὰς καὶ φίλους μου ἐντίμους, ὅπου συχνὰ ἐπιστολὰς μοῦ γράφουν ἀνωγύμους.

Πάσχα Κυρίου ἱερὸν κί' ἀλλήλους ἀσπασθῶμεν καὶ φάγωμεν καὶ πίωμεν καὶ πάντες εὐφρανθῶμεν. Αὐγὴ μου ροδοδάκτυλος τὸ φῶς σου ἄς προβάλῃ καὶ εἰς τὰ ἔρημα βουνὰ ἢ Φιλομήλ' ἄς ψάλῃ: Σκληραὶ φροντίδες φύγετε, διαβολαὶ καὶ φθόνοι... νὰ μ' ἀγαποῦν καὶ ν' ἀγαπῶ χαρὰ μου εἶναι μόνη.

Περίφημα ποτά,
καθὼς καὶ φαγητά.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἀπέναντι, ἔστο Π ρ ῶ η ν Κ α θ ε σ τ ὀ ς, ποῦ ὁ Κωνσταντινόπουλος τὸ ἔχει ὁ γνωστός, ἐκεῖ σαλάμια καὶ ψητά καὶ πρώτης μακαρόνια καὶ τσοκολάτα καὶ καφφές καὶ τσαΐ καὶ καπόνια, ἐκεῖ κρασιὰ τοῦ Σόλωνος καθὼς καὶ τοῦ Πετσάλη καὶ ρετσαϊνάτο κόκκινο καὶ μπύρα ἔστο μπουκάλι καὶ τέλος πᾶν ἐδώδιμον ποικίλον κί' ἐκλεκτόν κί' ὡς ἔστο πρῶτὴ εὐρίσκεται δι' ὅλους ἀνοικτόν.

Ἄναμνήσεις Ρωσικαί,
ἀληθῶς μαγευτικαί.

Θεοδώρου Βελλιανίτη ἀναμνήσεις τῆς Ρωσσίας, ἔργον πλήρες ἰδεώδους καὶ σκιρτώσης φαντασίας, ζωηραί, χαριτωμένα καὶ πρωτότυποι ἔστο εἶδος, προῖόν γλαφυροτάτης καὶ εἰδήμονος γραφίδος. Λοιπὸν βγάλετε παράδες καὶ μὲ δύο φράγκα μόνον θὰ ἰδῆτε λύκους, πάγους καὶ σιτιβάδας ἐκ χιόνων.

Κρασιὰ μοναδικὰ
καὶ μαύρα καὶ λευκὰ.

Πλησίον τῆς ὁδοῦ Βουλῆς, Φιλαδελφέως σπῆτι, ἐκεῖ κρασιὰ τῶν ἀδελφῶν θὰ εὕρης Μωραίτη. Λεπτὰ ὀγδόντα ἢ ὀκτὼ κί' ἂν θῆς μὲ τὸ μπουκάλι, ἔ! τότε πλέον ἢ τιμὴ θαρρῶ πῶς εἶναι ἄλλη.

Καθένας κρασοπότης
ἄς πιῆ κρασάκι πρώτης.

Ἐστοῦ Σοφοκλέους τὴν ὁδόν, εἰς τοῦ Βοσσέρ καρσί, θὰ βρῆτε Σκοπελίτικο ἀθάνατο κρασί, ὅπου ἀφίνει μυρωδιὰ ἔστο σιόμα καὶ στὰ χεῖλια καὶ τρέξετε ν' ἀδειάσετε καμμιὰ μικρὴ μποτίλια, διότι, ὡς γνωρίζετε, γενναῖοι κρασοπόται κί' ὁ οἶνος τὰς καρδίας μας εὐφραίνει πότε πότε.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἔστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν Ἐθ Φρονούντων — νύκτα ἔμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα